

Tine Bryld - et lettere kaotisk ridt af Gitte Løkkegaard

Tine Brylds biografi - et kaotisk ridt

Gitte Løkkegaard

Tine Bryld - et lettere kaotisk ridt

Gyldendal

240 sider

Kr. 249,95

Den nye biografi om Tine Bryld er en

af de bedste biografier herhjemme i mange, mange år.

Det er den fordi, vi kommer så forfærdelig tæt på og så langt ind under huden på et menneske, der har betydet så abnormt meget for så mange mennesker i mere end en menneskealder, at det nærmest er skræmmende, og man føler, man sidder i stue med hende og på skødet af hende og oplever hende fortælle så meget fra sit indre skatkammer, at bliver inspireret til at give så meget videre af sit eget, at man bliver helt normal

Man kan undre sig over, at Tine Bryld har godkendt ordet *lettere* i bogens titel. Ordet ridt leder tankerne både hen på mareridt og ridtene på store togter over de sibiriske stepper som i det vilde vesten samt det at være på farefuld færd gennem livet. Før alt bliver til kaos, lad os så i det mindste gøre det til et lettere kaos, har forfatteren eller forlaget vel tænkt. Selv om man på side 56 kan læse om nogle ganske hektiske ridt i Paris med en kæreste, der oven i købet var lesbisk, og selv om man på side 127 kan læse, at det på en bestemt tid var et MEGET kaotisk ridt hen over prærien.

Tines egen fortid er belagt med brede pensler, flotte farver, store smerter og en gennemprøvet ungdom. Vi forstår med denne meget fine, ualmindeligt fine, biografi i hånden pludselig langt mere om en kulturpersonlighed, der i sine unge år udlevede sin tryghed med borgerskabets æggesnaps, som hun så billedligt talt kastede efter de etablerede, når hun støttet af sin indre trang for overlevelse pludselig blev rebelsk og måtte lægge afstand. Vi læser, at Tine har mærket ydmygelsen ved et voldtægtsforsæg, tabet af en kær ungdomsveninde, svigtet fra de voksne, middagsbordets ondt-i-maven-tavshed i barndommen, outsider-positionen i skolen,

eksperimenteren mellem kønnene, alt det som hun har brugt sit liv på at rådgive andre om.

Selv om Tine altid har haft sine meninger om tingene og har ry for at tale lige ud af posen, så må det være hendes ironi, ydmyghed og dulmen, der har skinnet igennem til forfatteren og forlaget, da titlen skulle skrives. Værdier som Deres anmelder iøvrigt har mærket på egen krop under en portrætudsendelse af Tværs omkring 1980, da den unge Finn Byrgesen i sin iver efter at gøre sin artikel ekstra levende omgående kom på

kollisionskurs med Tværs-producer Per Schultz, og hvor Tine kunne have ladet journalisten om at redde trådene ud selv men omgående var der med en beklagelse over hændelsesforløbet. Hun vidste, at en 20-årig ikke tålte at hænge dér til tørre, selv om han egentlig havde fortjent det. Det har jeg aldrig glemt hende for. Senere under et interview i villaen på Uraniavej, hvor Tine spurgte mig, hvordan man kom ud med sine bøger, og jeg mente, man måtte pakke hendes budskab ind i lidt glitter for at få det til at glide ud til så mange som muligt. Jamen ork, om vi så kom kors, bånd og stjerner på forsiden, bare budskabet kom frem.

Hvilken herlig kvinde. Med budskaber, ilterhed, meninger, evnen til at få mennesker til at vokse - ydmyghed og indføling - tilsat en passende portion frækhed. Nøjagtig som den Frank Sinatra, hun elsker, og som skønheden i det grimme og anderledes . . .

Der er visse steder i bogen næsten åbenlyse skænderier om, hvorfor Tine gjorde, som hun gjorde. Forfatteren mener et sted, at "Tines mor var omsider begejstret. Det var da også, som om den unge kvinde for første gang i sit liv tilpassede sig

omgivelsernes og familiens forventninger".

Tine derimod mener, det handler om, at hun bare trængte til ro. Hvad forfatteren mener at have iagttaget kan jo egentlig være ligegyldigt. Disse passager er unødvendige. Der er visse steder i bogen umotiveret viden pakket ind omkring væsentlige oplysninger, det synes at komme fra den slags benovelse måske beundring, som en journalist *må* have med sig i bagagen, når kendskabet til idolet og ikonet har varet mere end tyve år. Forfatteren fortæller et sted,

at da Tine begynder at blande sig i debatten, er det

ikke

fordi, og

heller

ikke fordi, men altså

fordi . . .

Et sted kommer forfatteren også med en åbenbart sensationel nyhed om, at "hårdt presset . . . må Tine, og i 2009 modstræbende indrømme, at der var to andre grunde til hendes afstandtagen fra den nye kvindebevægelse dengang". "Er det en biografi eller et afskrift af en forhørsprotokol"?, spørger man irionisk sig selv. Pudsigt måde at levere skildring på . . . :-) Det er måske

skrivestilen, at forfatteren som på side 60 konkluderer, at sådan må det hænge sammen og nærmest forelægger det for Tine, der så godkender det. Hvis det er stilen, så er den i bedste fald pudsigt, men mest lmeningsforstyrrende og kan også virke irriterende. Måske er det en måde at beskrive en menneskelig udvikling på, altså at Tine mente ét engang, og med tiden udvikler sig til at være et andet sted. Dog må dette kunne gøres mere elegant.

Når det er sagt, så er biografien om Tine Bryld meget sammenhængende

og særdeles vedkommende.

Hvor bogen rører en allermest er i et afsnit, hvor Tine tager bladet fra munden og mener, at man for næsten enhver pris skal forsøge at opretholde blodenes bånd i de oprindelige familier. At familier har bedst af at forsone sig, og ligemeget hvor anstrengende, det kan være at sætte sig til bords i en familie med gamle spøgelsler, så skal man sætte sig dér. Især hvis man nægter at sætte sig der resten af livet. Definitive brud løser ingenting.

Det er en kærlig holdning til livet, den kan man så efterprøve, eller man kan begynde at diskutere den eventuelt suppleret med egne erfaringer.

Uomtvisteligt har forfatteren dog fået fint fået fat i, at den smerte, som Tine gennem opvækst og ungdom selv har oplevet, den skal i hvert fald ikke stå i vejen for, at såvel nuværende som kommende generationer kan opleve den ro og glæde, det er at lytte til en dame, der netop med alsidige erfaringer på egen krop og en ubændig lyst til livet altid vil tælle de lyse timer.

En forbilledlig biografi af en dame, der gerne viser frem, at hun er nøjagtig lige så modsætningsfyldt som alle vi andre, og derfor er bogen berigende på natbordet.